

UZASADNIENIE

Dnia 23 marca 2017 roku M. B. udostępnił należący do niego pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) swojemu koledze J. K., sam zajął natomiast miejsce pasażera. M. B. znajdował się pod wpływem alkoholu i poprosił J. K., by ten prowadził jego samochód, na co J. K. się zgodził. J. K. i M. B. zamierzali pojechać na ul. (...) w W. – do miejsca zamieszkania J. K..

Dowód:

- zeznania świadka M. B. (k. 29-31)

O godz. 20:55 na ul. (...) w W. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w W.: sierż. szt. R. H. i st. sierż. S. I. do kontroli drogowej zatrzymali J. K., po tym jak ruszył z ul. (...) z piskiem opon. Oskarżony prowadził pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do M. B.. J. K. nie posiadał przy sobie dokumentów polisy OC, dowodu rejestrującego oraz prawa jazdy. Podczas kontroli funkcjonariusze wyczuli z ust J. K. woń alkoholu. Wobec powyższego o godz. 21:00 oskarżony został przebadany urządzeniem A. Sensor IV na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikiem 0,56 mg/l. Następnie J. K. został przewieziony do Komendy Powiatowej Policji w W., gdzie ponownie poddano go badaniu mającemu na celu ustalenie stanu jego trzeźwości. O godz. 21:31 urządzenie A. D. 7110 wykazało u J. K. zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu o wartości 0,64 mg/l, natomiast o godz. 21:33 – 0,60 mg/l.

Dowód:

- zeznania świadka sierż. szt. R. H. (k. 26-27)

- zeznania świadka st. sierż. S. I. (k. 21-23)

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 3-6)

J. K. urodził się w (...) roku. Jest osobą bezrobotną i pozostaje na utrzymaniu rodziców. Nie posiada żadnego majątku. Nie był uprzednio karany. Posiada prawo jazdy kategorii AM, B1 i B wydane przez Starostę (...) dnia 05 sierpnia 2016 roku.

Dowód:

- dane o podejrzanym (k. 11)

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 10)

- pisma ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 8-9)

- pismo z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (k. 12)

J. K. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w całości przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i oświadczył, że wyjaśnienia złoży przed Sądem. (k. 17)

Oskarżony prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy głównej, nie stawił się.

Sąd uznał za wiarygodne przyznanie się oskarżonego do winy. Fakt, że oskarżony był pod wpływem alkoholu znajduje potwierdzenie w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości. Świadek M. B. potwierdził, że to J. K. prowadził jego samochód V. (...). Przyznanie się oskarżonego do winy znajduje też potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy Policji, przeprowadzających kontrolę drogową.

Zeznania złożone przez przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji sierż. szt. R. H. (k. 26-27) i st. sierż. S. I. (k. 21-23) Sąd uznał za w pełni wiarygodne, ponieważ z sobą korespondowały, były spójne, logiczne, konsekwentne i bezstronne, a Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość prawdziwość ich relacji. Każdy ze wskazanych świadków w sposób przekonujący opisał przebieg zdarzenia, a przy tym jako funkcjonariusze publiczni nie mieli żadnego interesu w wydaniu przez Sąd określonego rozstrzygnięcia.

Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka M. B., kolegi J. K., który był pasażerem prowadzonego przez niego pojazdu. M. B. znajdował się pod wpływem alkoholu i zwrócił się do J. K. o to, by ten kierował jego samochodem. Fakt, że M. B. był pasażerem, a to J. K. prowadził pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajduje potwierdzenie w zeznaniach sierż. szt. R. H. i st. sierż. S. I.. (k. 29-31)

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ma żadnych podstaw do tego, aby podważyć prawidłowość przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji czynności w postaci zbadania stanu trzeźwości oskarżonego ani też rzetelności spisanych z przeprowadzonych czynności protokołów. Badanie urządzeniem A. Sensor IV przeprowadzone na miejscu zdarzenia zostało potwierdzone przez kolejne badania A. D. 7110, które zrealizowano po przewiezieniu J. K. do Komendy Powiatowej Policji w W.. Sąd uznał wskazane badania za w pełni wiarygodne. Znalazły one odzwierciedlenie w protokołach z przebiegu badań stanu trzeźwości i wydrukach z pomiarów (k. 3-6). W ocenie Sądu trzykrotne badanie oskarżonego dowodzi pełnego profesjonalizmu funkcjonariuszy i pozwala na przyjęcie, iż interwencję przeprowadzono w sposób rzetelny i zgodnie z obowiązującymi procedurami

Jako wiarygodne Sąd ocenił także pozostałe dowody z dokumentów w postaci danych o podejrzanym (k. 11), informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 10), pism ze Starostwa Powiatowego w W. (k. 8-9), pisma z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (k. 12). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważenia autentyczności wskazanych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. Dowody te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność.

W oparciu o ustalony stan faktyczny Sąd przyjął, że J. K. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przez oskarżyciela publicznego czynu, wyczerpującego znamiona występku z art. 178a § 1 kk.

Przepis art. 178 a § 1 kk stanowi, iż karze podlega, ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Z treści art. 178a § 1 kk wynika, że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: po pierwsze – sprawca winien prowadzić pojazd mechaniczny, po drugie – prowadzący pojazd musi znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego i po trzecie – pojazd mechaniczny winien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Należy stwierdzić iż, wszystkie wyżej wskazane przesłanki zostały w niniejszej sprawie spełnione.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 kk nie może być popełnione przez każdego sprawcę, ale tylko przez takiego, która znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, oraz jest prowadzącym pojazd mechaniczny. Obie te okoliczności występujące łącznie charakteryzują sprawcę. Są to więc przestępstwa indywidualne właściwe (*delicta propria*). (M. Budyn-Kulik, [w:] *Mozgawa, Kodeks karny, 2014, s. 441*).

Przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie przez działanie. Czyn polega na prowadzeniu (czyli kierowaniu) pojazdu mechanicznego na drodze każdego rodzaju w stanie zagrażającym bezpieczeństwu w komunikacji. Przestępstwo to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci np. spowodowania katastrofy. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i rozpoczęcia jazdy. (*Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany*)

Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie (Marek, *Komentarz, s. 423-424*). J. K. prowadził pojazd mechaniczny, bowiem kierował samochodem marki V. (...). "Za pojazdy mechaniczne należy uznać pojazdy zaopatrzone w poruszający

je silnik (pojazdy samochodowe, maszyny rolnicze, motocykle, lokomotywy kolejowe, samoloty, helikoptery, statki wodne i inne), jak również pojazdy szynowe zasilane z trakcji elektrycznej (tramwaje, trolejbusy)" (wyr. SN z 25.10.2007 r., III KK 270/07, PiP 2008, Nr 5, poz. 2).

Oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z treścią art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony został poddany badaniu alkomatem. Badanie to wykazało, iż w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znajdował się alkohol w ilości niedozwolonej do prowadzenia jakichkolwiek pojazdów, tj. w wysokości: I próba badania - 0,56 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II próba badania – 0,64 mg/l, III próba badania 0,60 mg/l. W konsekwencji należy przyjąć, iż stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego przewyższało ponad dwukrotnie dolny próg stanu nietrzeźwości. Pomiary te są miarodajne, znajdują potwierdzenie w protokołach z przebiegu badania stanu trzeźwości.

Nie budzi również wątpliwości, że oskarżony prowadził pojazd w ruchu lądowym, skoro do zdarzenia doszło na drodze publicznej – ulicy (...) w W.. Należy zauważyć, iż dla przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk wystarczające jest prowadzenie go w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w jakiegokolwiek strefie ruchu, to jest w ruchu lądowym (drogowym lub kolejowym), wodnym lub powietrznym, (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, II AKa 131/04, KZS 2004/9/3).

Przestępstwo z art. 178a kk można popełnić jedynie z winy umyślnej. Uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być objęty także zamiarem ewentualnym (Marek, Kodeks karny, 2010, s. 424). Sprawca ma mieć świadomość znajdowania się w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, co nie oznacza, że musi znać poziom stężenia alkoholu we krwi.

Oceniając zachowanie oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, że czyn ten uznać należy za zawiniony. Kwestia karalności tego rodzaju zachowań jest powszechnie znana. Oskarżony jest osobą pełnoletnią, miał pełną zdolność rozpoznawania czynu i kierowania swoim postępowaniem. Oskarżony spożywał alkohol, a następnie wsiadł za kierownicę udostępnionego mu przez kolegę samochodu.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne Sąd stwierdził, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 1 kk.

Sąd oskarżonego J. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że oskarżony kierował samochodem będąc w stanie nietrzeźwości o zawartości 0,56 mg/l w wydychanym powietrzu, to jest występku z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk i art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze, aby była ona odpowiednia do stopnia jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu a także, by uwzględniała cele w zakresie prewencyjnego oddziaływania na oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Oceniając przedmiotową sprawę Sąd uznał, że nie ma wystarczających przesłanek do orzekania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, albowiem cele przed nią stawiane w sposób pełny może spełnić kara łagodniejszego rodzaju – kara ograniczenia wolności. Orzeczenie kary grzywny byłoby w ocenie Sądu niecelowe, z uwagi na to, że oskarżony nie ma obecnie stałej pracy, pozostaje na utrzymaniu rodziców.

Za wymierzeniem oskarżonemu kary ograniczenia wolności przemawiała konieczność orzeczenia wobec oskarżonego kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, gdyż w ocenie Sądu tylko wykonanie kary wobec oskarżonego

pozwole mu zrozumieć naganność jego zachowania, uwzględniającą całokształt okoliczności popełnienia przestępstwa. Zasada prewencji indywidualnej w praktyce sprowadza się dopiero w chwili wykonania wobec sprawcy wyroku a nie w sytuacji zagrożenia jego wykonania. Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż kara ograniczenia wolności jest karą łagodniejszą od kary pozbawienia wolności i w przypadku oskarżonego będzie ona karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego jak również stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, a okoliczności i rodzaj popełnionego przez oskarżonego przestępstwa nie uzasadniają wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Kara ta w ocenie Sądu odniesie swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonego, zaś w kara pozbawienia wolności byłaby karą zbyt surową.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnianego czynu i winy.

Jako kolejną okoliczność obciążającą Sąd potraktował wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu. Sąd dokonując oceny zachowania oskarżonego uwzględnił treść art. 115 § 2 kk. Decydujące znaczenie dla dokonania takiej oceny ma charakter dobra naruszonego przez czyn oskarżonego. Przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji godzą zarówno w dobra indywidualne – życie i zdrowie poszczególnych uczestników ruchu, jak i w dobro ogólne jakim jest bezpieczeństwo powszechne. Przestępstwa tego typu w skali całego kraju należy uznać za powszechne, przepisy karne sankcjonują jednak z całą surowością czyny popełnione przez nietrzeźwych sprawców naruszających te dobro. J. K. kierował samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości. W takim stanie oskarżony jechał po ulicach (...), w centrum miasta, stwarzając zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Pomimo tego, że J. K. poruszał się samochodem wieczorem, a zatem w czasie gdy natężenie ruchu było już mniejsze, to jego zachowanie należy i tak ocenić jako wysoce naganne. Należy zauważyć, iż uwagę funkcjonariuszu oskarżony zwrócił ruszając z piskiem. Zgodził się on, mając świadomość, że wcześniej spożywał alkohol, służyć jako kierowca swojemu koledze, narażając szczególnie jego życie i zdrowie na niebezpieczeństwo. M. B. nie wskazał na żadne okoliczności, które wskazywałyby, że J. K. zgodził się na kierowanie jego pojazdem z uwagi na stan wyższej konieczności. Ponadto należy zauważyć, iż oskarżony jest młodym stażem kierowcą - prawo jazdy zostało mu wydane w dniu 05 sierpnia 2017 roku, a już po siedmiu miesiącach po jego wydaniu dopuścił się występku przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Kolejną okolicznością obciążającą zdaniem Sądu jest okoliczność, że oskarżony działał z winy umyślnej. W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy nie zachodzą żadne okoliczności, które mogłyby usprawiedliwić sprawcę i zmniejszyć stopień jego winy. Oskarżony jest osobą dorosłą, zdawać sobie sprawę z ciężącej na nim odpowiedzialności.

Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu, W ocenie Sądu należy wziąć pod uwagę także młody wiek i dotychczasową niekaralność oskarżonego. Jednocześnie J. K. jest sprawcą młodocianym, albowiem w czasie popełnienia przestępstwa nie ukończył 21 lat, a w czasie wyrokowania – 24 lat. Okoliczność ta rodzi po stronie Sądu zobowiązanie, by przy orzekaniu kary kierować się przede wszystkim względami wychowawczymi, bowiem to właśnie odpowiednie ukierunkowanie dalszego postępowania oskarżonego powinno stanowić priorytet w tej sprawie. Dodatkowo Sąd miał tu na uwadze słuszny pogląd judykatury, negujący twierdzenie, iż tylko wysokie kary pozbawienia wolności osiągają cele prewencyjne. Cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość. Taką karą w przekonaniu Sądu będzie właśnie konieczność świadczenia nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne przez 6 miesięcy, po 20 godzin w miesiącu

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 i 5 kk w zw. z art. 34 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej i powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat. Oskarżony zostanie wyeliminowany na pewien czas z ruchu drogowego jako jego uczestnik, co

powinno dodatkowo wpłynąć na to, aby zrozumiał on naganność swego zachowania i uświadomić sobie, że zachowanie takie nie może pozostać bez żadnych konsekwencji.

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy) złotych. Ma ono zwiększyć dolegliwość dla sprawcy i oddziaływać na niego wychowawczo. Treść art. 43a § 2 kk wskazuje, że orzeczenie wobec oskarżonego wskazanego świadczenia pieniężnego, stało się obligatoryjne w sytuacji skazania go za przestępstwo z art. 178a § 1 kk. Jego wysokość została orzeczona wobec niego w najniższym możliwym wymiarze czyli przez zasądzenie od niego na rzecz wskazanego Funduszu kwoty 5.000zł

Na podstawie art. 43 § 3 kk Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu prawa jazdy wydanego przez Starostę (...) dnia 05 sierpnia 2016 roku na druku (...) do właściwego dla miejsca zamieszkania wydziału komunikacji niezwłocznie nie później niż w terminie 7 (siedmiu) dni od uprawomocnienia się wyroku, ponieważ oskarżony do dnia wydania wyroku nie zwrócił dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu.

Z uwagi na stan majątkowy oskarżonego i fakt, że pozostaje on na utrzymaniu rodziców, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił go od kosztów sądowych, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.